ΟΛΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

12 – 08 – 2018

Δεν είμαι ξύλο άψυχο, που ξέβρασε ο γιαλός,
δεν είμαι αντίπαλος, ούτε εχθρός.
Δεν είμαι αυτός, που θα ‘θελε να είναι εδώ,
δεν φύτρωσα μόνος, τ’ ανέμου σπόρος
σ΄ αυτό το χώμα, σ’ αυτή την γη.

Έχω πατρίδα, έχω αδέλφια, έχω θεό,
γέρους γονείς, σε σπίτι διάτρητο, θολό νερό,
σκόνη και αίματα κι’ ήλιο σβηστό.
Κανείς δεν ρώτησε πόσο πονό
όταν μου γκρέμισαν τον ουρανό,
σκόρπια κομμάτια που είχα φυτέψει
βλαστάρια όνειρα, πέτρα και χώμα,
όλα ερείπια, φύλλα σκισμένα ένας σωρός.